

Volat

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

A en Fidel, camí de l'aeroport, el coll no li toca la camisa. Està, el que se'n diu vulgarment, una mica cagat. I no és per la velocitat del taxi, que si tingués ales ja s'hauria enlairat com un coet. És perquè ha de conduir un avió dels grossos a l'altra banda de l'oceà. Però en Fidel no és pilot, ni membre de cap tripulació comercial. En Fidel forma part del desgraciat grup de persones que quan volen es passen tot el viatge pendents de les evolucions de l'aparell: ara ja no toquem a terra; ara gira cap a la dreta, sembla que hem ensopagat turbulències; acabem de perdre alçada, que l'estómac no falla; renoi quina manera d'apropar-se a la pista, refotuda frenada, etc... Talment com si fos el comandant de la nau, més ben dit, molt pitjor, que el seu cervell segur que processa fenòmens imperceptibles que només detecta la seva imaginació. Agafat als reposabraços del seu seient, li suen les mans a raig fet així que li sembla que van massa de pressa (malament rai si no hi anessin), mentre la resta de la gent circula pels passadissos com si estigués en un centre comercial fent el badoc. És un estat obsessiu que el martiritza des que l'andròmina comença a bellugar-se per la pista fins que torna a tocar terra ferma. Ara bé, fins ara només ha estat pilotant vols de curta durada, d'unes dues hores com a màxim i, malgrat acabar cruixit per la tensió que pateix, ho acaba suportant. El que no està tan clar és que pugui aguantar aquest estat de nervis durant més de vuit hores.

- Perdoni, ha fet vostè la maleta? – li etziba una hostessa quan encara no ha arribat al mostrador de la companyia aèria.

- La meua dona, hi ha cap inconvenient? – i ho diu amb l'esperança que haurà de cancel·lar el viatge per culpa d'una tradició que trencà amb l'errada tan masculina d'equiparar farcell amb desgavell.

- D'entrada no, però ha acceptat algun paquet o objecte d'algú des que ha sortit de casa? – insisteix la dona, intrigant.

- Doncs, ara que hi penso, el taxista m'ha tornat el canvi, és greu? – buscant desesperadament un motiu per avortar el desplaçament.

- I és clar que no – i el mira com si li hagués pres el pèl - No oblidis que combatre el terrorisme exigeix la màxima alerta en qualsevol situació – desvetllant finalment l'objectiu de tanta pregunta insidiosa. La seva darrera frase ha colpejat l'ànima d'en Fidel allà on més mal li fa, que ja es veu esclatant pels aires, convençut que alguna de les maletes que veu córrer per la cinta transportadora conté explosiu de sobres per fondre tot el fusellatge de l'ocell metàl·lic. Capcot, quasi no sent les darreres paraules de la importuna interlocutora:

- Miri, faci el favor d'anar cap el taulell de la seva dreta, ha arribat el seu torn – i li somriu d'una manera que li recorda la rialla continguda del mercader de Venècia quan és a punt de cobrar el seu deute.

El noi que l'atén li agafa el passaport i la reserva del bitllet. Li assigna seient i, quan sembla que és a punt de tornar-li tota la documentació, li demana:

- Un número de telèfon, si em fa el favor?

- Perdoni, no l'entenc – i se'l mira estranyat.

- Que si vol deixar un número de telèfon – repeteix amb aquella cara del que està tip i cuit d'haver d'explicar una vegada i una altra el que està demanant.

- Li va bé el del meu mòbil? Espera, si us plau, que l'he canviat darrerament i no he tingut temps de memoritzar-lo – però no és a temps de donar ni la primera xifra.

- No, ha de ser d'algú proper a vostè, la seva dona, algun fill, m'entén? – es resisteix a dir-li clar i català el que vol dir.

- El de qui? Ho sento, dec estar espès – abatut, comença a sospitar alguna cosa.

- Miri, no ha de passar res, però aquesta companyia té la política d'enviar un missatge a qui vostè vulgui en cas de sinistre, aclarit? – i posa cara de circumstàncies, que la situació s'ho val.

- Què diu, ara! M'està dient que trucaran la meua dona per a dir-li que ens hem anat al patarri? Això és molt fort, escolti! – sorprès de la gosadia del seu interlocutor, que no està acostumat a que el tractin com un futur habitant d'un pijama de fusta.

- Suposo que és conscient que va a fer ús del mitjà de transport més segur del món, està clar? Estigui tranquil, que no ha de passar res, li ho asseguro – I amb un to burleta insisteix en la bajanada - No troba que és una política d'empresa encertada? D'altres companyies no poden dir-ho, de tenir aquesta atenció al client – i agafa el bolígraf per prendre nota.

- No, si ja ho veig, – mentre és a punt de dir-li que millor li enviïn un ram de flors vermelles, les seves preferides – però posi's a la meua pell! Si pujo a l'avió, ho faré com aquell que ho fa cap al patíbul, se'n fa càrrec? – amb una ira creixent, la cara li ha agafat un to granatós fruit d'una vascularització excessiva.

- Perfectament, i li haig de confessar que a mi m'agrada més quedar-me a terra, que no gaudeixo gens mentre volo, em passo l'estona pendent del que fa l'aparell, que si cap amunt, que si ara fimbria massa, que sembla que baixem un xic de pressa, un neguit constant, escolti, però què hi farem, quan toca, toca i pit i fora – Li pren nota del número que apareix a la pantalleta i li allarga tota la paperassa mentre somriu al següent passatger de la cua. Es nota molt baix d'ànims. I encara li queda haver d'escoltar totes les mesures de seguretat abans de l'enlairament. Pretenen que la gent bufi per una embocadura per inflar el salvavides de sota el seient amb la

mateixa alegria amb què omplim d'aire globus de festa mentre l'avió és a punt d'estavellar-se? I farem cua ordenadament davant les portes d'evacuació, demanant tanda com quan la fem petar a la parada del mercat, abans d'abraonar-nos al mar infestat de taurons? I si enlloc de les amenaçadores mascaretes d'oxigen que es desprenen del sostre en cas de despressurització de la cabina, apareguessin unes sirgues de nus escorredís prou amples com per posar-nos-les al voltant del coll i fer-ne via cap a l'altre món sense pensar-hi gaire? Personalment, ho trobaria infinitament més humanitari que anar repetint de manera velada i enfadada al personal "prepareu-vos per a morir, prepareu-vos per a morir".

Així que entra a l'aeronau, es corda el cinturó i allarga els peus. S'adona que pot estirar les cames força més que els que ocupen la filera del costat. Encara no n'ha tret l'entrellat d'aquest privilegi inesperat quan nota que algú el tusta a l'espatlla.

- Bon dia, avui és vostè l'afortunat! I han fet santament, que se'l veu sa i fort! – exclama una noia de bandera exquisidament uniformada.

- Perdoni, però què diu? Sa i fort? No hi veig el què – respon sorprès.

- Li han assignat aquesta plaça perquè està al costat de la sortida d'emergència – contesta d'esma, sense mirar-lo.

- Vol dir aquesta porta? – i assenyala una de perfectament encastada i a l'abast de la seva mà. Només de pensar d'haver de fer rodar la maneta en ple vol, li ve un mareig estrany.

- Exactament. Només triem gent adient per si s'ha d'obrir, que transmetin serenor en cas d'urgència i prou fort com per fer voltar la palanca, com vostè mateix. No pateixi, que no ha succeït mai en els més de vint anys de la companyia. I ni en ple vol, que se l'enduria xuclat cap enfora, talment com si el bon Déu hagués posat en marxa una aspiradora des de dalt dels núvols, s'imagina la fila que faria? – i el deixa per atendre d'altres víctimes del seu humor negre.

No ha acabat la frase, que en Felip no se l'escolta. La barreja de la terrible sensació de ser atret per l'espai sideral cap al no-res i de la sola menció de l'amo de l'altre barri ha provocat un còctel fulminant en el seu subconscient aterrit. Ha quedat tan acollonit amb el que podria haver de fer, que el seu cervell no ha resistit tant d'estrés i ha decidit desconnectar. Un desmai oportunitatíssim, que la tripulació va creure que s'havia quedat adormit com un nen i no va destorbar-lo en tot el trajecte.

El que són les coses, en el mateix mal hi havia el remei. La por atàvica a volar l'ha salvat d'un trajecte transoceànic inacabable deixant-lo fora de combat quan més ho necessitava. A partir d'ara, si mai ha de tornar a creuar qualsevol bassal d'aigua per l'aire, s'empassarà tots els reportatges de desastres de l'aviació més sonats, un darrera l'altre (res de nissagues de la pel·lícula "Aeroport", que allò no és més que ciència ficció, mirarà des dels caces misteriosament desapareguts quan sobrevolaven el triangle de les Bermudes fins a "Viuen, la tragèdia dels Andes"), que així es confinarà en un estat sostingut de por que assolirà el seu màxim just quan prengui possessió del seu seient dins l'avió. La seva natura espaordida farà la resta.

Lluís Pagès

P.D.: malauradament (o no), res del que hi ha descrit en aquest relat és fruit de la imaginació, per allò de què la realitat sempre supera la ficció.